

ויחי

בס"ד // גיליון נג // תשרי תשפ"ז

שבת חמדה ערבית

תזכורת

©

כל הזכויות שמורות

י"ל ע"י:

מערכת 'משנת רבינו'
ספינקא
בנשיאות כ"ק רבינו
שליט"א

כותבים:

הרב יהודה לייב פרוש,
הרב יהודה גבירצמן,
אהרן לייזרזון, מנחם
רובינפלד, אשר
שטיינמץ, ח. גרליץ

וועדת היגוי:

הרב ישראל חיים מאן,
הרב אלכסנדר משה
פרוכטר

עיצוב ועימוד:

אביחי גבאי

"א גוט יאהר, א געזונט יאהר,
און א לעבעדיג יאר. מיט א
חותם חיים. די תפילות זאלן
נתקבל ווערן לרחמים ולרצון"

גם

הפרה

מפחדת!

בעצתך
תנחן

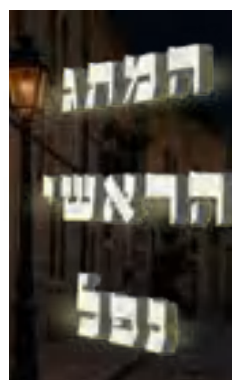
06

מה
אתה
מחפש?

שיחת
מרעים

05

בין משל
לנמשל

04

זעקה
של
תשפ"ז

דבר
מערכת

03

מבשרי
אחזה

16

חודש
החיבור

תובנות
ב'דרך

14

מי זה
מלך
הכבוד?

ח
גרליץ

13

נמצאה
הנוסרה

בין משל
לנמשל

12

הדרך אל
הבורא
עוברת
בפחד

יריעת
חג

08

ברכת
השנה

היג
הלב

07

זעקה של תשפ"ז

ת

ס ב י ב
התגוללו
נכרים,
מבוססים

בשכרותם. ניהוחות עזים
ומבחילים התערבו זה
בזה. כוסות משקה מנופצות זרעו
נצנוצי זוהר על האדמה החלקה
והחשוכה.

והם עמדו שם. שניים.
זקופים, לא מעפעפים.
חמורי סבר, חיילי הצאר.
ורק מי שהביט עמוק אל
תוך עיניהם, יכול היה
לזהות אותם, את הדמעות
הקטנות והיבשות, את
תהומות העצב, את
מעיינות הגעגוע.

הם יודעים איזה יום היום.
ראש השנה.

הם יודעים איפה הם היו
אמורים להיות כעת בעולם
מתוקן, בבית הכנסת, עם
חזון והבעל תוקע.

אבל הם כאן, במעמקי
הניכר, רחוקים, מנותקים,
אין לחלוחית של יידישקייט,
מרחק אלפי קילומטרים.

רק לחלוחית קטנה בעיניים.
מאותה עיירה נחטפו, אותם
קודי שפה שימרו ביניהם.

וכעת, בעומדם בתפקיד נבזה זה,
לשמור על חבר המפקדים שחגגו את אחד
מימי ההבל שלהם, הם עומדים נבוכים, מצפונם
בוער.

להמליך את השם הם יכולים? כאן?! במעמקי

השאול הקפוא?
לא ראוי. לא.

להמליך את השם צריך בבגדים יפים, יהודיים, לא
מדים טמאים כאלה.

להמליך אותו צריך אחרי טבילה במקווה, בבית
כנסת, אחרי 'אלול' מלא הכנה.

לא כך ממליכים.
לא?!

"שמואל נחמן", לוחש החייל אל אחיו לצרה, "חשוב
על כך: מעולם לא המליכו את הבורא במצב נמוך
שכזה! אנחנו הראשונים לכבוש גם את השטח הזה
עבורו! שמואל נחמן, בוא נצעק יחדיו 'המלך'!"
והצעקה שניתנה שם, הייתה האילמת ביותר מאז
בריאת העולם. המחרידה ביותר, המעוררת ביותר.

◆ ◆ ◆

ואנו?

אכן, מן הראוי אולי היה שנגיע להמלכת ה' בכמה
דרגות מעל. טהורים יותר, מעודנים יותר, בעיניים
רכות מבכי ותחנונים של חודש ימים ברציפות.
אבל... האם הייתה לו לבורא המלכה שכזו, כמו
שלנו, השנה?

המלכה של יהודים שנאבקו משך שנה שלימה, שלא
לאבד את אמונתם, שלא להיסחף אחר רוחות זרות,
נלחמו יום אחר יום לשמור על החיבור אליו, על
הקשר אתו, על התורה שלו, על התענוג שלו. המלכה
של יהודים שאמנם רחוקים שנות אור מאבותיהם,
בקושי נגיעה למעשי אבותם, אבל הם ניצבים כאן
היום, כולם, ברצון עמוק שאין כמותו, להמליכו גם
כאן, גם על העולם של תשפ"ז.

כי המלכה כזו לא הייתה לו לבורא מאז הבריאה!
על כן נאמר לנפשנו: חזקי ואמצי, עמדי נא, עוררי
נא - וזעקי מעומק ליבך 'המלך'!

והצעקה הזו, מובטח שתשבר רקיעים.

המתג הראשי נפל

זה דווקא קרה ממש בהפתעה, ללא הודעה מוקדמת.
לפתע חושך הושלך על כל החלל מסביב.
קצר בחשמל גרם להפסקת חשמל נרחבת.
בהתחלה, היה זה נראה כי מדובר רק בביתי שלי.
אך לאחר שיצאתי עוד קצת, גיליתי שמדובר גם אצל השכן, וכן, גם
אצל הבנין הסמוך נפל החשמל.
ניסיתי שוב להוריד ולהרים את המתג הראשי - אך לא, ללא הועיל.
כך באמצע ערב רועש, נראה כאילו העולם פה נעצר לרגע ושבק חיים.
הכול פה מטושטש, הכול פה מעורפל. חושך ואפילה אופפים את
המרחב כולו.
אבל מה שיותר הפתיע אותי הוא העדכון הבא, שהגיע בדקות הבאות:
"הפסקת חשמל נרחבת כעת באזורי בני ברק, רמת גן, גבעת שמואל
והסביבה".
וואו, אמרתי לעצמי, איך זה שבדיוק באותו הרגע בו נפל אצלנו החשמל
- גם הרמת-גניים סובלים?
אבל עד שקלטתי והפנמתי:
לא, זה כלל לא פלא. הרי יש מקור חשמל אחד לאזור כולו. הוא השורש,
הוא המנוע.
ברגע שניתקת אותו - הכול יפול.
ולא, אין צורך כעת לעבור יישוב ולישוב ולהסדיר מחדש את התאורה.
הרי מספיק לחיצה אחת קטנה על המתג הראשי של האזור כולו ואור
יקרות יחזור וינשים את החיים שנעצרו כאן לזמן מה...

אבל מה שיותר הצטלצל לי במוח, היא התוכנה
שנולדה מכך לחיים עצמם.
חשבתי על כל הכאבים שמלווים אותי בחיים.
בעצם, כשאני מסתכל עליהם בראייה שטחית
ורדודה, הם נראים רבים, מאיימים.
הם נדמים כמספר יישובים נפרדים.
כל כאב מפציע מכיוון שונה.
כך שהם נראים כאילו אופפים וסוגרים עליי
מכל הכיוונים בחיים.

אבל.
אבל חשבתי לעצמי שלא נדרשת כאן יותר
מפעולה פשוטה אחת: חיבור לבורא.
דומיה.
הרי ברגע שאני מקשר את כולם למקור, לשורש
ממנו הם באים - מדובר כאן רק בסיבה אחת
גדולה מהבורא, שלא נשכח ממנו חלילה....
כך שמספיק להתחבר למקור כדי להאיר את כל
הנקודות השונות בחיים - בבת אחת!

אויפן וועג ♦ רסיסי אורה שפלקטו בהזדמנויות שונות ♦ משפ"ק הרב אריה רייץ הי"ד

הרבי מלובלין אמר, כי האדם אמור להצמיד לליבו שני שעונים: שעון אחד,
שיראה לו כי השנה כבר עברה, וכי עליו להזדרז ולעשות תשובה.
ואילו שעון נוסף, יראה לו כי לא נורא, הנה, אנו מתחילים מחדש, עם שנה
חדשה ומתוקה יותר.
שנה שבה נוכל להתחבר לבורא, מחדש!

הרה"ח אהרן לייזרזון הי"ו

1 אנדרטה מילי הבראשית שחוקקה בכבוד מלכותו	3 מה ה'דרכ' מוסיפה לנו בחקר האקטואלי?	5 אֶבְרָאם שְׁמַעְתָּ מְהֵרָה וְאַתָּה אוֹתָךְ בְּרָעִים מֵאַחֲרָיִם.
הקטע עובד כבחור עם נפש סוערת הוקסמתי מהשילוב של דיבורים נוקבים להסכמה באפסיות האדם שנאמרים ברגיעות סוחפת ובקול מונוטוני	הזמירות שמחה בבוא הימים הנוראים, אחרי שאנחנו שומעים שהם לא יותר מהזדמנויות, בהם יותר קל לנו לחיות את הבורא ופחות את עצמנו, שזוהי התכלית.	ה-כ-ו-ל-... "זה הכול במוח".... והכול זה ה-כ-ו-ל-....
2 שיני תפיסה שהרי אלה אותך - השונה מהסתכלות הרגילה של בני אדם.	4 ברוך השם היום יש הרבה דרכים שלא יצא אמונה. מה הנקודה שה'דרכ' מוסיפה?	6 לסיים מה המסר שלך למחורי החבורות?
מה אתה מחפש? אחד המשפטים הראשונים שזכורים לי זה: "תתחיל להתבונן ולחפש איך שאתה פועל ומונע מאינטרסים".... מה שדרך העולם זה לכסות, להתעלם, וגם כשאתה נפגש עם זה לברוח - אך בוודאי שלא לחפש.	או מה השתנה? שהחלק שלי בכל העסק הוא אחד: להכיר בסכנה בה אני נתון, וממילא אם יש כן משהו זה הבורא. זו עבודה עצמית ודרך חיים שלא משתנת, מה שכן משתנים, אלו הכאבים....	החכם, עיניו נראשו להיות חכמים, לא לפספס הזדמנויות, ולנצל כל רגע של שהות, שיחה, דיבור, שיעור עם רבינו שליט"א לאורך ימים טובים, נסיבות החיים לא תמיד ייטיבו איתכם בחלק הזה, אם כי הקיווי והגעגוע תמיד אפשריים.

אויפן וועג • רסיסי אורה שצלקטן בהזדמנויות שונות • משפ"ק הרב אריה לייזרזון הי"ו

כאן כלום, ולא יהיה כאן כלום. לא היה
אני והוא, לא היה שום מקרה.
כי 'אני' הוא פשוט במצב דומם כרגע.
ורק מתוך הדומיה הזו ניתן לעבור
ל'לך', להתחבר לבורא.
אבל אם נתחבר לבורא מתוך תפיסת
'אני' - לא עשינו כלום.
ואז, כשעברנו מה'דומיה' ל'לך' - זוהי
ה'תהילה' הגדולה ביותר לבורא!

האדם חי ותפוס באופוריית ה'אני'
שלו. התפיסה הזו ממש נוקשת וקשה
להשתחרר ממנה.
הדרך היחידה לשחרר ממנה ולעבור
מ'אני' ל'לך' - לבורא, היא ה'דומיה'.
לך דומיה תהילה.
'דומיה' הכוונה שמפסיקים להילחם!
כבר לא נלחמים, לא מתאמצים. פשוט
משתיקים הכול. לא היה כאן כלום, אין

לך

נלחמים!

גם הפירה מפתחת!

כיצד אמור להיראות הפחד האמיתי מפני יום הדין, בראי העבודה?

א. בין ברכה לקללה

בהתקרב יום הדין, עלה בדעתי לדלות מבארות הקודש של רבינו ר' מנדלי מויטעפסק זי"ע, בעל הפרי הארץ, אשר ממנו החברים שואבים אנרגיות רוחניות בדרך התורה והחסידות. בתפילה ובתקווה שיהיו דברינו אלה טופח על מנת להטפח למען כבוד שמו יתברך, שנכתב ונחתם לאלתר לחיים טובים כראוי וכיאה. נתמקד על דברות הקודש של פרי הארץ בעניין סמיכות הברכה והקללה האחד לשני, ובעניין שלושת סוגי יראה ואהבה.

בפרשת ראה, נאמר בתורה: 'ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה'. פירש"י שאין הכוונה שמתייחס על כל מצוות שבתורה - תהא הברכה; ואם לא תקיימו את התורה - תהא קללה. אלא הכוונה, אומר רש"י, לברכות והקללות האמורות בהר גריזים ובהר עיבל, כמו שנכתב מספר פסוקים לאחר מכן: 'ונתתה את הברכה על הר גריזים ואת הקללה על הר עיבל'.

ומפני שמדויק הלשון 'הברכה - הקללה' בה"א הידיעה, משמע שמדובר על הר גריזים והר עיבל המוכרים ותסדרו להעמידם הר מול הר, ברכה מול קללה. והכוונה בדברים היא, להוראה המיוחדת שבאה לשים דגש על ההגדרה 'ברכה' מול הר עיבל ששם ההגדרה 'קללה'.

אמנם עדיין צריך ביאור, משמעות הברכה מול משמעות הקללה, במיוחד כאשר אין כל כוונה להבליט ברכה מול קללה וקללה מול ברכה. כפי שמדויק הלשון 'ראה אנכי נותן

ב. לא ממש קללה

יש בזה רמז ברור שניתן לדבר על קללה ובעצם אין כל כוונה לקללה ממש, אלא תיאור מעברים שונים בחיים הנקראים בפי כל ברכה או נראים בפי כל ברכה או נראים בפי כל קללה אבל האמת הוא כדברי דוד המלך ע"ה באמרו "טוב לי כי ענית למען אלמד חוקיך". על בסיס זה נשתמש בכל הכוח לאמץ את המחשבה, דיבור ומעשה שכל מה דעביד רחמנא לטב עביד.

ג. הפיוס

כעין זה נצטט מדרש אגדה המובא ברש"י בתחילת פרשת נצבים: למה נסמכה פרשת 'אתם נצבים' לקללות? לפי ששמעו ישראל מאה קללות חסר שתיים חוץ ממ"ט שבתורת כהנים, הוריקו פניהם ואמרו 'מי יוכל לעמוד באלו?'

התחיל משה לפייסם: 'אתם נצבים - הרבה הכעסתם למקום ולא עשה אתכם כליה והרי אתם קיימים לפניו. היום - כיום הזה שהוא קיים והוא מאפיל ומאיר כך האיר לכם והוא עתיד להאיר לכם וכן עתיד להאיר לכם. והקללות והייסורים מקיימים אתכם לפניו וכו'.

ד. מה החזיק אותנו משך כל שנות ההיסטוריה היהודית?

לפנינו קטע קטן מתורתנו הקדושה ומדברי משה רבינו השופך אור וקריבה לקיומנו בהיסטוריה היהודית במשך אלפי שנות גלות וסבל, ובפועל: אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיינו והנה לאחר

דברי ההקדמה האמורה לעיל, ברצוני להתעכב בהבנת דברי הפרי הארץ בציטוט ההגדרות 'ראה-אהבה' האמורה לעיל. ישנם ג' הגדרות של אהבה ויראה לפי הגדרותיהם.

נתמקד רק בהגדרה הראשונה - יראת העונש ואהבת השכר, והיא היראה השפלה ביותר שנוהגת בכל מקום לכל אדם ואפילו באומות העולם.

(הערת הכותב: באחת הנסיעות למירון ישבתי ליד מוה"ר אשר בשורה הראשונה והקרובה לנהג. מבעד השמשה ראינו מספר בהמות המפחדות לעבור את הכביש וחיכו להזדמנות שאפשרה להם לעבור את הכביש מבלי להינזק.

מוה"ר אשר שם לב לתופעה ואמר לי "ראה, אפילו חיות, באינסטינקט שלהם יודעים להבחין בסיכון. כך גם האדם במצב השפל ביותר ובטבעיות הבהמית יודעים להבחין בין סיכון ובין נזק וייסורים".

כך שהגדרת יראת הצער מהעונש קבילה אצל כל בעל חי וכל-שכן לבני אדם.

על יסוד זה קבע הפרי הארץ שתחילת התשובה ביראת העונש בסבל ובעינוי וכדומה.

ה. היראה הנכונה

מכאן אנו למדים להלכה ולמעשה שהפסוקים 'שוויתי ה' לנגדי תמיד', 'חטאתי נגדי תמיד', ו'מכאוב נגדי תמיד', כל אלו משמשים את האדם להכיר בשפלותו וממנה לעבור מהשלב של 'חטאתי נגדי תמיד' לראות יראת העונש לנגד עיני.

וכאשר יעמיק חשוב, יתחבר אל היראה ואהבה ברמה היותר ערכית והיא יראת החטא ואהבת המצווה.

וגם בזה, ככל שיעמיק יותר יגלה את מתיקות המצווה ושנאת העבירה.

וגם אז, כאשר נעמיק חשוב נגלה את יראת הרוממות שהיא בעצם אהבת ודבקות בורא והיראה שלא לאבדו חס ושלום.

ברכת השנה

בפתחן של מילים,
אל אלו אשר אותנו מגדילים,
ובאמרות אותנו משכילים,
אמנם ידענו כי אנו אווילים,
אבל אין אנו מודים שאנו
כסילים,
ואנו מכירים שאנו פסולים,
אך את האשמה על אחרים אנו
מפילים,
ככתוב 'ונתון בפלילים',
ויודעים את מי להאשים
בתעלולים.

ואז אנו מפילים תחינה,
ורחמים שאלי שייתן לנו חנינה,
לא להישאר מכווץ' בפינה,
ברדת שחת בירכתי הספינה,
חלילה לא ליפול לייאוש בבכי
ובקינה,
וייתן לנו ד' לב ובינה,
לצאת מאפילה ברב חסדו ורוב
חינא,
כי אנו מצפים לזאת הבחינה,
לפנות מקום להשראת שכינה.

ואם אמור יאמר האיך תהא
השכינה שורה,
הרי אני משמש בערבוביא
בחשיכה ואורה,

ולא מיין אני שכורה,
והמצב הוא איום ונורא,
אלא בספינקא יש בשורה,
כי רבינו ה'דרך' מורה,
כי **מציון תצא תורה**,
מדליק ומטיב את נרות המנורה,
גם את החלבנה יודע בקטורה.

אצל רבינו המקום לעשות
פתיחה,
לפתח כל שיג ושיחה,
כי לב הרבי - ועמו הסליחה,
נפש יהודי באשר הוא - אינו
מדיחה,
השווה ומשווה קטן וגדול וכל מי
שמבקש אנא הצליחה,
לפניו אשיחה,
וללא בושא אגלה לפניו כל
רתיחה,
וכמלאך העומד ומכה ואינו
מניחה.

מדבר בגילוי ולא בחידות,
את כל המחשבות והמעשים
אשר מטרידות,
וכל הדברים הצצים אשר
לעבודתו המה מפסידות,
וכל הקשיים וכל ה...מעידות,
לדעת לתקן וליישב את

המידות,
הביטו וראו נא את ה'**נקודות**',
ולולא דמסתפינא דיינו אם רק
בזה בניי הבניין של החסידות.

ואני בעניי,
אנא רבי תמשיך לנהלני,
מלפניך אל תשלחני,
תמשיך ותוכיחני,
בדרך הזאת תמשיך וספחני,
ולאורך ימים ושנים טובות
וארוכות ב'דרך' הזאת **ינחני**.

ולכל בני הקהילה,
שאו נא התפילה,
לקל יושב תהילה,
הנותן כוח לעייף,
על כל **פרי הארץ** והמסתעף,
על רבינו שליט"א בריאות,
אריכות ימים ושנים על כיסאו
בנשיאות,
רב נחת מכל בני המשפחה,
להינצל מכל צר וצער ואך
רווחה.
על מי מנוחות,
בדרך בטוחות,
בעיניים פקוחות.

שנה טובה ומתוקה!

הדרך אל הבורא

עזברת בפחד

ה'דרך', על הבורא ועל השפלות מולו.

רעד בלתי מוסבר נשלט עליו. ולא הבנו.

לא הבנו מה לו, לר' אשר, לרעוד? "מי רודף אותך?" השאלה הזו צפה בנפשנו כל פעם שנכנסנו אליו אבל היא נשארה שם, בקול דממה דקה.

לא העזנו לשאול אותו. והיא נשארה שם, מקננת, פועמת וחובסת.

ממי הוא מפחד? - - -

רצונו להיטיב

"זה היום", ממש היום בו אנו עומדים. "תחילת מעשיך".

ביום הזה נברא העולם, נולד מחדש מדי שנה ושנה.

אם נביט לרגע לאחור, נגלה כי העולם נוצר בצורה שונה מזו של היום. הוא לא היה כפי שהוא היום.

כי באמת, התכנון המקורי של הבורא היה לברוא עולם של חסד.

זהו הנושא הני רגיש

בתקופה זו // אין

אחד שלא נתקל

בתחושות המצפון

הללו הגיע הזמן

לעשות סדר: ממי

ונמה אנחנו נדיוק

ממחדים בימים אלה?

// ממעשהו של

אותו רשע נלמד

הוא רעד

זה היה מחזה מפעים, מרטיט ממש.

בכל פעם שהיינו נכנסים אליו, הוא ישב שם, על כיסאו, ורעד.

גופו רטט, רעד בלתי נשלט נתפס על כפות אצבעותיו.

ואז, הוא פתח בשיחה.

דיבוריו היו כמשחה לנשמה, כל מילה שיצאה מפיו רק פוצצה לנו עוד נקודת אגו מעיקה שהסתירה לנו את האור הגדול בחיים.

כל נקודה שנאמרה כבשה את כל המרחבים, לא הותירה בנו מקום אחד חשוף.

אבל, וכאן מגיע האבל הגדול, יותר ממה שהוא דיבר - הוא רעד, רטט.

נראה כי חלחלה עמוקה תופסת אותו כעת.

אצבעותיו לא נחו לרגע, כל הזמן נעו במהירות הבזק.

פניו אורו, עת שהתחיל לדבר על הכאבים בחיים, על ה'סיבות', על

עולם של שפע שנשפך ברחובות,
עולם שבו כל משאלה מתגשמת, כל
חלום נהפך לכר השגה, וכל תענוג
מצוי ליד.

הוא תכנן להקים עולם שיהנו
בו, יחוו את החיים בצורה שמחה
ורגועה.

אבל, בד בבד הוא גם רצה עולם
טוב.

הוא רצה 'להיטיב לברואיו'.
הטובה הגדולה ביותר שהוא יכול
להעניק לנו, היא העובדה שנדבק
בו, נהיה מקושרים אליו 24 שעות
ביממה.

אם נחיה כך - זהו הטוב העצום
ביותר שקיים על פני כל היקום.

אנו לא צדינים

להידבק במטרה

נלשהי נדי לקנל

שמחה.

אנו נבד נמצאים שם,

נשמחה.

מטרת הפחד

ובנקודה הזו, אנו מוצאים את
עצמנו היום, בראש השנה.

באופן די טבעי היום הזה מלווה
בפחדים ולחצים.

אתם יכולים למצוא בקלות רבה
אנשים שרק תיתנו להם לישון

מעכשיו ועד לחנוכה - והם יקפצו
על המציאה. ישלמו עליה הון.

כי, הם רגילים לקבל, להתפנק.

הם לא באמת חיים את הטוב. הם
חיים את הטוב המדומה, המזויף.

והאמת, שהמטרה בימים אלו
אינם הפחדים והלחצים. ממש לא.

המטרה היא יחידה: המלכת
הבורא, דבקות בו.

אבל השאלה היא, איך וכיצד
נגיע לאותה דבקות?

ובשביל לעמוד על דבקות זו,
אומר הפרי הארץ, נשתמש לרגע
במעשהו של אותו רשע, שכס בן
חמור.

כי במידה וזה אכן יקרה - מהר
מאוד נמצא את עצמנו במחוזות
זחוחים, רחוקים מאוד מהיעד:
הדבקות.

הדבקות בבורא.

אז כן, אנו יכולים לבחור
להתעלם מהרגעים הפחות
נעימים בחיים ולחיות בנייתוק
מוחלט מהמציאות וליהנות ללא
גבול מהחיים.

אבל, אבל תענוג זה לא יימשך
זמן רב. עד שהדבר יימאס לו.

כי למה שיעניק מתנות לאחד
שכלל לא צריך להם?

אם נסתגל לקבל-לקבל-
לקבל, מהר מאוד כבר נשכח

אבל זהו, שכאשר נקבל מתנות
ללא גבול - זו כבר לא טובה. היא
כבר תצא מגדר הטעם הטוב.

תחשבו רק איך היה העולם נראה
אם היו הרחובות מוצפים, למשל,
במי גשמים.

בעצם - זוהי טובה. הנה, ביקשתם
מים להרוות הארץ - וקיבלתם.

כן, אבל אם יגיעו בכמות כזו, ללא
מעצורים וללא קווי גבול נדרשים
- האפקט יאבד את טעמו, המתנה
תהפוך לאבדון, לעונש.

ואת זה - מי רוצה?

לכן, הוא יעניק לנו כאן מתנות -
אך עם סייג, עם גדר.

לא, לא נקבל את כל מה שנרצה

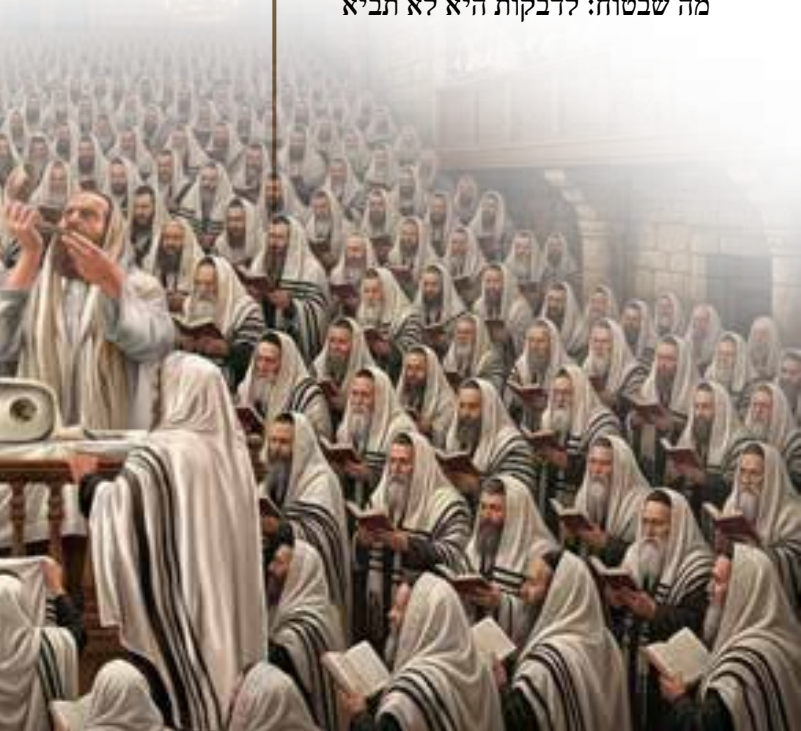
הפ
ה
גד
ה
לש
מהב

בינתיים, הוא המשיך מפחד לפחד
- בתקווה שעוד תבוא השמחה נצחית
- אך זה הוליך אותו שולל.
הוא יצא משם בארון קבורה.
אז נכון, נכון שהוא חיפש דבקות -
אך הדרך אליה הרסה אותו.
הוא אחז בפחד - בדרך לשמחה.
אז הוא אולי שגה, אך ההתנהגות
והלחימה שלו - רק תלמד אותנו,
ההולכים בכיוון שונה, הנכון והמועיל

מתאבדים על המטרה!

אנו לא צריכים להידבק במטרה
כלשהי כדי לקבל שמחה.
אנו כבר נמצאים שם, בשמחה.
הרי כבר פתחנו בכך שהבורא רצה
רק שנשמח כאן בעולם. שיהיה לנו
טוב.
אבל הטוב, השמחה העכשווית, לא
בהכרח כי היא הטוב.
כי אם היא תקלקל את השורות
ותסטה מהכיוון הישר - היא רק
תהרוס אותנו.
מה שבטוח: לדבקות היא לא תביא

דבקות שגרה למוות

שכם בן חמור, ברשעותו המחרידה,
לא פסח על שום אמצעי בכדי לדבוק
בתאוות.

תאוה הייתה לו בידו. הוא חפץ,
חשק ואף דבק בה.
הוא נצמד אל המטרה הזו - עם כל
הכוח, ביתר שאת.

לא חסך באמצעים, עד כדי כך
שהיה מוכן שייהרגו עבורו כל אנשי
עירו (!!!) העיקר שהוא ישיג את
המטרה.

ובכן, מה בער בו, בשכם?
הדבקות, הדבקות בערה בו.
ובכדי להשיג אותה הוא פחד. פחד
מאוד.

הוא פחד מה יהיה אם לא ישיג
אותה.

התאוה השתלטה עליו עד כדי
כך שהוא רעד, רטט והזדעזע רק
מלשמוע את האפשרות שאת שהוא
מבקש - לא תמצא ידו.

ועל כך - היה מוכן להילחם עד זוב
דם.

אבל הסוף מוכר לכולנו:
בסוף, הוא לא קיבל את תאוותו,
ולא רק זה, אלא הוא עצמו נהרג
בשבילה...

הווי אומר: הוא לחם בשביל מטרה
שכלל אינה בשטח, עוד כלל לא
בטוח כי היא קיימת וכי היא מזומנת
בשבילו - אך הוא נלחם בשבילה.

ומה היא הביאה לו?
כלום. רק עוד פחד ועוד פחד.
הוא נלחם כדי שנפשו תנוח, כדי
למצוא את השמחה בחיים.

הוא, בדמיונו השגוי, חשב כי אם
ישיג את מבוקשו - רק אז תבוא
שמחת נפשו ושלווה רוחו.
אך לא.

אותנו.

ולכן, קיים הפחד הזה, כעת בימים הנוראים הללו.

הפחד הזה לא בא להלחיץ אותנו חלילה, הוא רק אבן נוספת בדרך לבניית חומת הדבקות שלנו בבורא.

כדי להידבק אל הבורא עלינו לעמוד בכל רגע נתון ולרעוד ולרטוט ולהזדעזע ולחרוד ולהתחלחל ולדאוג

מה יהיה אם נאבד את הקשר עם הבורא!?

זהו הפחד היחיד שאמור ללוות אותנו בימים אלו!

אין כאן לא פחד על החמצה של מוצר נוסף או תאוה נוספת.

התאוה היחידה היא: הבורא, הדבקות.

הפחד היחיד הוא: הפחד להחמיץ את החיבור.

תו - לא!

אנו, דווקא מתוך השמחה האופפת אותנו קופצים היישר למימיה הרותחים של האימה.

אנו מפחדים לאבד את התאוה!

אך תאוה זו, להבדיל משכם בן חמור, לא תביא אותנו לשמחה מדומה חלילה.

היא, היא זו שתביא לנו את הסיפוק בחיים! רק כך נוכל לחיות:

עם הבורא.

ושלא נשכח: רשע זו, ברוב אכזריותו התאבד על תאוותו הנחשקת. ללא בדל גוזמה.

התאבדות - כמשמעה.

הוא הסכים להרוג את כל העולם העיקר שהוא את תאוותו ישיג.

ואנו?

לא שונים.

אנחנו נוכח את כל העולם, נחייך דווקא במצבים הקשים, נקלף ונשיל מעצמנו עוד ועוד שכבות של הסתרה - העיקר שנגיע אל המטרה העליונה: דבקות!

הפחד היחיד שיחזיק את הדבקות הוא הפחד להחמיץ ולפספס את הבורא.

גילו - ברעדה

הוא יושב שם ורעד.

יותר משדיבר - הוא רעד.

לא סתם.

רעד בלתי נשלט תפס את כפות ידיו!

כי אכן, הוא לא העיז לחשוב מה יהיה באותו הרגע בו ישכח מהבורא!!! הוא עמד ופחד - משך תשעים ושלוש שנים - כל שנייה ושנייה שמא ישכח מהבורא!

הדבקות האמיצה והעמוקה ביותר שהייתה לו אל הבורא נבעה רק מתוך השילוב הזה:

גילו - ברעדה.

הוא לעולם לא שכח מהבורא.

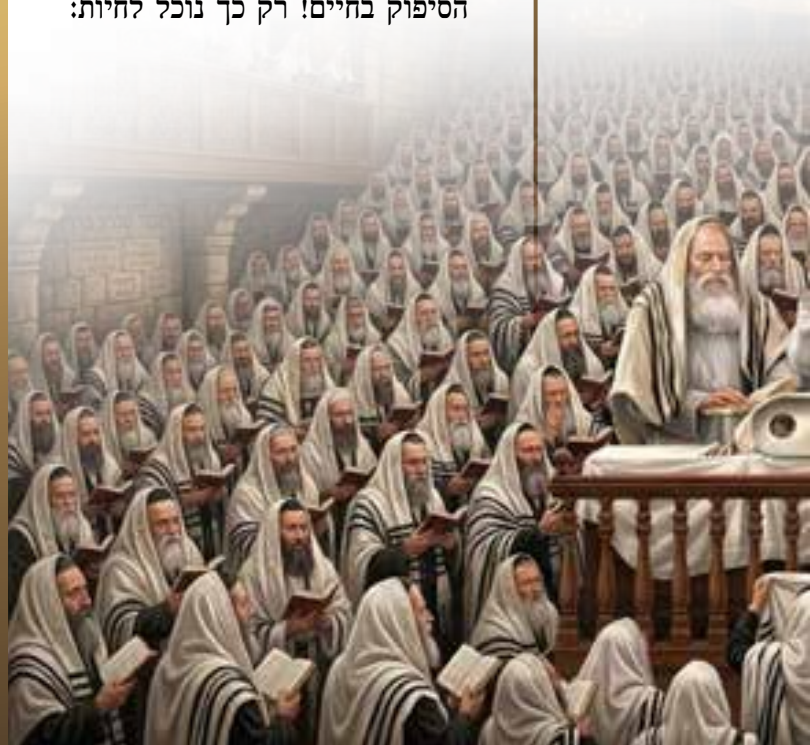
בכל מקום, בכל זמן, בכל מצב: מה הריבונו של עולם רוצה ממני.

וכך, הוא השיג את המטרה העליונה, את הדבקות.

בימים אלו, כל הפחד הינו אחד: להחמיץ את הבורא.

אם נרחיב את מעגל הפחד לעוד פרמטרים בחיים - נפספס את המטרה בימים אלו...

הד
ני
ג
א
כזה
ורא!

פרשת ניצבים-וילך נמצאה הנוסחה!

דוד המלך, היה הוא אומה,
הגיע בסוף ימיו, לאחר כל מה
שעבר, לתובנה הזו:
על כל נשימה ונשימה תהלל
ק-ה.
כל נשימה היא בעצם מתנה
מהבורא.
הנשימה - מראה לנו כמה
אנו תלויים בו. הרי מהיכן לנו
הנשימה בשנייה הבאה?
כך שיש אחד שנותן ומספק
אותה.
ואילו הנשיפה - היא ההוכחה
שאנו מכירים ברחמי הבורא.
כך שאם את התרגיל הזה
ניקח לעצמנו - כבר גזלנו משהו
לעצמנו.
'והשיב את הגולה' - הסביר ר'
אשר - היא אפילו הנשימה...

יכול לסבול זה החיות, ומיד הוא
חוזר לירושלים של מעלה בסוד
מטי ולא מטי, וזה ההבל שיוצא
מפיו של אדם כצורת עשן בימות
החורף, ובהבל זה נרשם כל
האותיות היוצאים מפיו.
אף האותיות הנעלמים אשר
חושב במחשבה בכל רגע פושט
צורה ולובש צורה והבחירה
חפשיות.
ובהעלות האותיות נרשמות
ונחקקות בהבל היוצא מפיו
ומעיניו ומחוטמו ומאוזניו
ומברית המעור שלו לירושלים
של מעלה.
והבית דין הגדול שבירושלים
דנין את האדם בכל עת ורגע
בסוד לרגעים תבחננו".

שנים-שנים הם מנסים לעלות
על כך.
כמה מחקרים, ניסויים,
אבחנות ומאמרים ניסו לפענח
את המוח האנושי.
כמה ניסו להיכנס אל תוכו,
לכחון את מחשבות האנוש.
אך לא.
עדיין לא הצליחו למצוא את
הנוסחה המדויקת.
הוכח כי גם לטכנולוגיה
ולעולם המדע המתקדמים -
קיימים גבולות מסוימים.
לעולם לא נוכל להיכנס לראש
של השני. לעולם לא נוכל לעלות
על מה שהוא חושב עלינו.
אז מה, האם כל המחשבות
שלנו מתאדות להן בתוך הראש?
זהו שלא.

סיפר הרבי, כי בעת שהיה
בשמחה, קם בעל השמחה שציפה
לשמחתו משך כשתיים-עשרה
שנים, ונשא דברים.
בתוך דבריו הנרגשים, הודה
בעל השמחה לבורא.
"כמובן שאנו חייבים להודות
ולשבח לקב"ה. בשמחה זו ממש
ראינו איך שכל עצמותי תאמרנה
ה' מי כמוך'. לאחר כל מה
שעברנו..."
בשלב זה, תיקן אותי הרבי
והוסיף לדבריו:
"נכון, צריך להודות לו על
הרחמים הגדולים. אך גם על כל
נשימה ונשימה תהלל ק-ה.
לא תמיד חייבים לצעוד עד
לקצה כדי להיזכר בבורא.
אדרבה, הבה נתפוס זאת כבר
בנשימות. כך לא נשכח מהבורא
לעולם!"

הנה לנו התשובה: כן,
המחשבות שלנו מגיעות ונעשות
מהן פעולות.
כל נשימה הנכנסת לגוף שלנו,
היא בעצם מתנה מהבורא.
והיא מתפשטת בכל הגוף,
ומשם נוצרת המחשבה.
אך הגוף, שאינו מסוגל להכיל
אור עצום שכזה, חייב לפלוט את
המתנה בכל רגע.
כך שהנשיפה, בעצם מייצאת
את המחשבות שלנו.
ובנשיפה, שאינה נראית
לעינינו, נמצאות האותיות של
המחשבות.
כך שכל מה שאנו חושבים -
הכול עולה ישר לבית דין של
מעלה.

בעבר, שלא כיום, היה סידור
יחיד בו היו משולבים קטעי
קבלה בתוך מילות התפילה.
ממצא זה היה לגדיר. הנה
לנו קטע מתוך הקדמת המחבר
לסידור, עם עריכת שינויים
קלים, מתבקשים:
"כל הנשמה תהלל ק-ה. על
כל נשימה ונשימה תהלל ק-ה כי
החיות רצוא ושוב.
רצה לומר, כשבא מירושלים
של מעלה רוחניות עצום לתוך
הגוף של איש הישראלי ההולך
ד' אמות בירושלים של מטה
או אפילו יושב במקומו - הולך
הרוחניות ומתפשט בכל רמ"ח
איברים ושס"ה גידים, הרוחניות
אשר הגוף הוא נרתיק להם.
אבר תוך אבר והגוף אינו

ר' אשר תמיד השתמש במשל
הנשימה והנשיפה.

ברכת

השנים

עם פרוס השנה החדשה,
הרינו לשגר בהדרת כבוד וברגשי כבוד,
את טנא ברכותינו המלאות קדם

קהל חסידי ספינקא

המסתופים בצל הקודש ויונקים מתורתו הבהירה של

נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ובתוכם יחברנו ממעיין הברכות

בני הקהילה בעירנו

לשנה טובה ותיחתמו לאלתר לחיים
יהא רעווא מן שמיא, שתהא השנה הזאת שנת שבע, שנת
אורה, בספרן של צדיקים, תכלה שנה וקללותיה, תחל
שנה וברכותיה, ונזכה מהרה לביאת גואל צדק, ומלכנו
בראשנו, אמן.

כגיבה וחגיגה טובה.

חנוך דרנגר

סגן ראש העיר

יו"ר אגודת ישראל - בית שמש

מאת: ח. גרליץ

מי זה מלך הכבוד?

עולם מלא אהבות
תאוות,
מאוויים ורצונות,
הישגיות ותחרות,
שנאה וגאות,

מחפש לו האדם
יקר וכבוד,
אץ רץ לשרת פני
מלך הכבוד,
הלא הוא בכבודו
ובעצמו.

עולם מלא אכזבות
ופחדים,
רצונות לא

ממומשים,
כשלים וטעויות,
מועקות וחרטות,
האגו נפגע,
כבודו לכלימה,
הוא בקריסה.

האדם נשבר
מושפל עד שאול,
בריחי שעריו
חורקים,
שערי ליבו נפתחים.

או אז ישמע קול
מנחם,
"הן בראתיך

לכבודי,
יצרתיך אף
עשיתיך,
וזהו כבודי".

אם לא יסגור שערי
ליבו,
יפסיק לשרת את
כבודו שלו,
את הריקנות ימלא
מלך הכבוד,
כי אין עוד מלבדו,
ומלא כל הארץ
כבודו.

תודה עצמית

אש השנה כבר כאן, היום בו
אנו באים לעורר בקדוש ברוך
הוא רצון למלוך עלינו שנה
נוספת.
שנה נוספת של קשר.
איך נקשרים עם השם יתברך?

האם הבורא באמת צריך
את התודה שלנו? // מתי
באמת מבינים את כוחה
של מילה זו? // וגם: סיפור
נוקב מחיי היום-יום, מהי
כוחה של תודה.

אויפן דעני • רשימי אורה שגלוקטו בהזדמנויות שונות • משב"ק הרב אריה וייץ הי"ד

כפי שהחיה הולכת רק מסלול ישר. אין לה ימין, לא שמאל, ולא אחורה, כך
שמאוד קל לצוד אותה שנציב לפניה על מסלולה נץ, רשת ציידים.
כך אנו, לפעמים נתקעים במלכודת ומתחילים לבכות. אך לכן אנו אומרים 'עזוב
רשע דרכו'. בכל רגע נתון אנו יכולים להשתחרר מהמסלול ולפנות לבורא!

סלייה
מהנתיב

תחשבו לרגע: כאשר הכול הולך כשורה, מי חושב להודות לה' כי מרגישים, 'מגיע לי'. אז בא כאב, שמצמצם את מרחב השפע, ונותר להודות על המינימום. לא כעונש, אלא כהדרכה להודיה. האם ה' צריך את התודה שלך? הקדוש ברוך הוא אינו צריך את התודה שלך במובן של חיסרון או צורך אישי. אמירת התודה נועדה עבור האדם עצמו: כדי לפתח הכרת טוב, לחזק את הקשר עם הבורא, ולשמור על מודעות לטוב הקיים בחיים.

הנה לנו הסבר מיוחד על פי מלבי"ם על תהילים ז', י"ח: 'אודה ה' כצדקו ואזמרה שם ה'.' ההודאה היא מצד הכרת הטוב. על ידי הכרת הטוב יכירו את ה' המטיב. כאשר יש הכרת הטוב על כל מה שיש לנו מאתו יתברך שמו ומו' דים על כל דבר ודבר, על העיניים, על האזנים ועוד, יוצרים קשר עמו יתברך שמו; אחרת זו כפיות טובה שמנתקת חס ושלום מה'. למה להודות אם אין לה' צורך בכך? • **תיקון האדם:** אמירת תודה משרתת את האדם מגאווה ומלמדת אותו ענווה והכרה בכך שאינו לבד בעולם. • **הרחבת הטוב:** ההודיה פותחת את הלב ומסוגלת למשוך עוד שפע וברכה לחיי האדם.

• **חיזוק האמונה:** עצם אמירת ה'תודה' ממקדת את תשומת הלב של האדם בטוב שקיבל ומחזקת את היציבות הנפשית שלו. כאשר החלקתי ונפלתי על הגב, הקדוש ברוך הוא תפס אותי ולא נשברה אף לא עצם אחת. אבל סבלתי כאבים עזים בצלעות ובכל הגוף. הייתי מרותק לבית כחודש ימים אחר-כך התחלתי לנוע עם הליכון, קביים ורולטר ואחר-כך עם מקל. היום, אחרי כשלשה חודשים, אני מהלך ברגלי ואפילו בשבילי היער. הליכתי כבדה וזה מאוד מעיק. אבל ברוך השם אני הולך ברגלי. 'אבא תודה רבה שאני יכול ללכת ברגלי'. יתרון האור מן החושך ממש: מתי מכירים שיש רגליים? כאשר הן כואבות. התודה איננה 'מס ערך מוסף' על המכה, הקדוש ברוך הוא לא צריך אותה, היא בשבילי להמשיך את הקשר אתו. המכה עצמה, חשבונות שמיים. וכי יש דרך אחרת, מאשר לקבל אותה? המכה מגלה שה' על ידי מה שמגלה המכה לפרה, שהרועה על ידה, לא לענותה, אלא לכוונה ולשומרה...

תגיד תודה על מה שיש לך
תגיד תודה בדרך לבית הכנסת: על הילדים שהשם נתן לך וגם אם הם מכאיבים לך לפעמים.

וגם על היצר הרע. כי הוא מגלה לך שאינך יכול לבד ורק הקדוש ברוך הוא מחזיק אותך. גם בחדר כושר מתאמנים כנגד התנגדויות... תגיד תודה על הצאצאים, על הפ' רנסה, על החיים, על הנשימה ועל שאתה יכול להריח. על השמיעה, על הדיבור, על ההליכה, על שאתה יכול להחזיק ביד, על ההליכה על המדרכה בארץ ישראל לא מובן מאליו!

אל תחכה לשלמות, תגיד תודה על המינימום
תגיד תודה על שאתה יכול ללכת למרות שהרבה מהמכרים שלך לא מסוגלים.
תגיד תודה על שאתה יכול להמשיך ולצעוד בחיים, על אף נפילות ומ' עידות בדרך.
כאשר מודים על המינימום, נפתח השפע.

ישנן מצוקות שאמנם אינן פיקוח נפש, אך הן ממדרות את החיים.
ובכל זאת, חיים איתן. איך בדיוק? כל אחד יכול לחזות מבשרו, כיצד הקדוש ברוך הוא מחליק אותך, 'מב' שרי אחזה'. מהדברים הקטנים הללו, אפשר לחוש שה' איתנו.
לא צריך לתזכורות כבודות יותר, כדי לומר: "תודה ריבונו של עולם"...

אויפן וועג • רעטיס אורף שפלקטן בזהדמנעיות שוונות • משפ"ק הרב אריה רייזן הי"ד

הפנמה!

הפנמה. כך שאם נשמע ונפנים שכל מה שעובר עלינו בחיים זה ברכה גם כשנראה רע - כבר קיימנו את כל התורה!
ואז גם הקללה נהפכת לברכה. אך אם להפך, אם לא נשמע את ההפנמה שבמקרה, הרי שגם הברכות תהפוכנה לקללות...

לאחר כארבעים שנה, מה שנשאר למשה רבינו למסור לעם הוא: ראה נתתי לפניכם את הברכה והקללה... את הברכה אשרר תשמעון... ואת הקללה אם לא תשמעו.
מה, וכי לא מסר להם תורה שלמה? מצוות וחוקים? רק ברכות וקללות? אלא, לשון השמיעה כאן, איננו סתם לשון שמיעה. הכוונה לשמיעה של

השגרה כבר לא מלחיצה!

וויכוח נוקב בין שני חברים // האם השגרה עדיפה או שמא החודשיים
שאנו נמצאים בעיצומם? // הכול תלוי איך וכיצד נסתכל עליהם //
הכתובת ברחוב דונולו משמיעה מנגינה שונה לחלוטין!

האם באמת הבנתי מהי? האם
באמת הבנתי מה הפירוש
'שתמליכוני עליכם' ומושגים
כאלה או אחרים. כנראה שלא.

אבל בכל זאת, הרגשות עשו את
שלהן.

הרבה-הרבה פרמטרים עומדים
כעת מול עיניי הנעתקות למראה
התאריך בלוח השנה.

זה השופר שכבר מהדרד בכל בית
כנסת, זה תקופה לא קטנה; זה
התהלים היומי;

והנה, לפני שבוע, כשפתחתי את

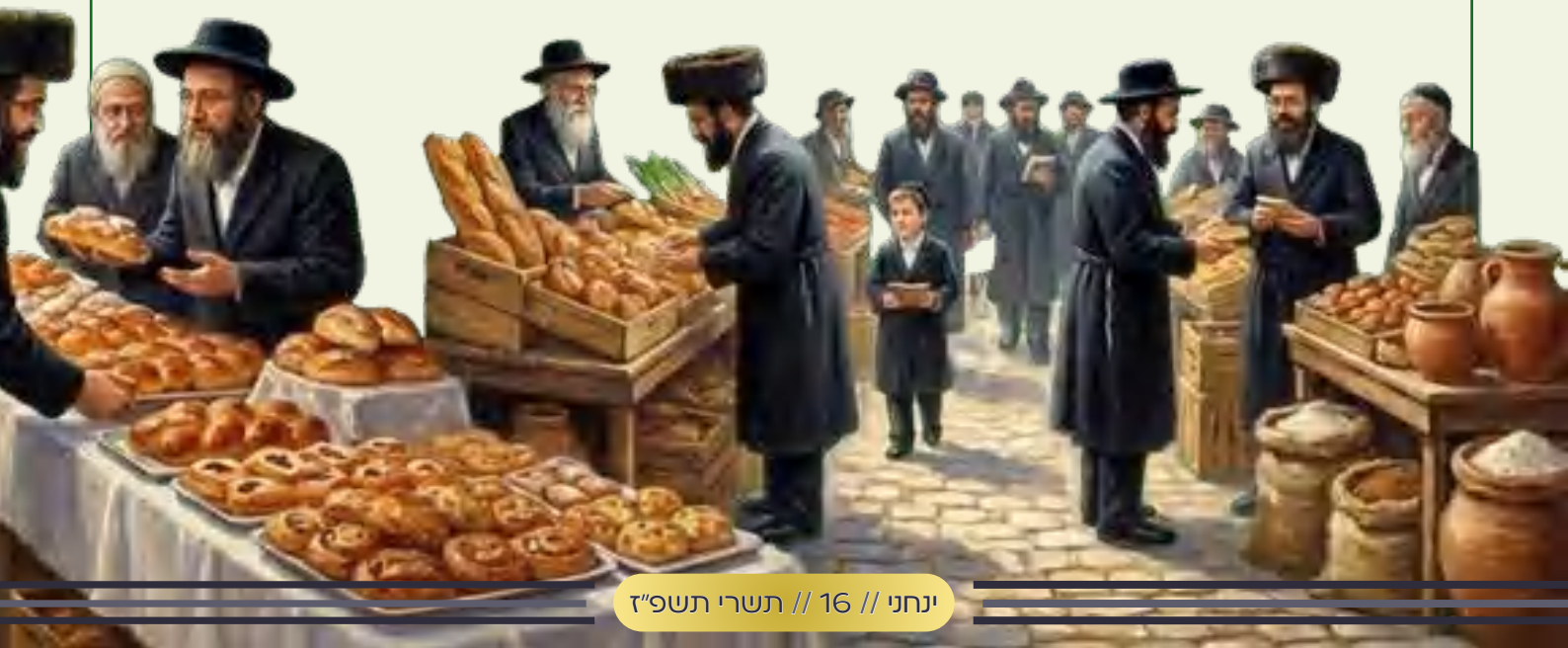
שנה חדשה.

איך מבטאים? מה אומרים? האם
ניתן להגדיר אותה, לפרשן אותה?

האם ניתן להביע את התחושות
הפנימיות, את הרגשות ההומות?

בעודי כותב, אני נזכר בשנות
ילדותי, כשהסבירו לי, במתיקות
שכזו, על החג, על השנה החדשה.

המחישו לנו את מראה הדבש
הנוסף ממקל העץ המסוגנן.

קונטרס הסליחות, רטט ועזעז את נפשי.

לא להאמין ששוב ניצבים כאן.

והאמת, הפחד המעיק הזה מלווה אותי די הרבה בתקופה האחרונה.

ואם לדבר על הפן הכספי, הרי ששם המצב בכלל שמח..

אני מוכרח לומר, אך התמונות מהמצב בארץ מאוד מדאיגות אותי.

מגיע חג? שוק שלם של דוכנים פיראטיים שכאלו ניצבים על המדרכות – בבני ברק הם מגיעים עד לגדת המדרכה – ומעמידים כל מיני שעשועים וצעצועים שבמחשבה ראשונה שובים את עיניך, אך במחשבה שנייה, פקחית יותר: למה? למה זה נצרך בכלל?...

קניות אינסופיות של מוצרים וביגוד לחג, התרוצצויות מהכא להתם, מקרן רחוב זו לחברתה, למצוא את המוצרים המושלמים והעולה על הכול, הוא, כמובן, הכיס.

הכיס שמרגיש בהתרוקנות בקצב מסחרר.

♦ ♦ ♦

ולמה אני מספר לכם על כך?

מסיבה פשוטה: אודה על האמת, אך אינני מלאך. גם לא בדרך לשם – בכל אופן לא בגלגול הזה.

ומשכן, טוב לי. טוב לי בשגרה היומיומית. טוב לי בסדר היום המוקפד אתו אני מתחיל ומסיים ועל פיו אני צועד משך כל היום.

כן, מה רע בשגרה?

תחושה מקננת בתוכי: בשביל מה, למען השם, חסרה התקופה הזו?!

היציאה של חודשיים מהשגרה, מהקיבוע, קצת מפריעה לי.

לא נעים לי להודות על האמת העצובה, אך האי וודאות הזו, האי שקט, קרקע לא סטטית, זמנים שונים של

תפילות, כל יום לקום בבוקר ולראות בלוח שאכן, לא ערב חג היום...

כל אלו לא גורמים לשקט הפנימי המיוחל.

מנגינות שונות של תפילות, נוסחאות נוספים וחדשים שאתה לא מורגל אליהם כל השנה, חזנות, בכיות ונהמות נהי, כפפות לכפרות, יציאה לשטח עטוף בדפנות עץ, עם כיסוי שאיכשהו מגן עליך מפני הצינה. או השמש.

ההתרוצצות המטרופת הזו אחר ד' המינים – עוד לפני שנגענו באתרוג עצמו, או בגידול שלו.

כל אלו גורמים לי לנוע בחוסר רוגע, באי נוחות.

לעולם לא אוכל להיכנס אל נימי הנפש שלך. אני יודע רק מה שקורה אצלי.

ושם, כלל לא רגוע.

הכול סוער, הכול משובש.

למה שלא נמשיך עם היום-יום? תן לי להעביר את היומית שלי והמשיך הלאה. זה כלל לא לרוח.

תן לי את הקימה החפוזה הזו בבוקר, שחרית, שיעור קצר, מעט 'חק', ארוחת בוקר, עבודה, וחזרה לשיעור.

לאחר מכן קצת זמן איכות עם הילדים, ולילה טוב.

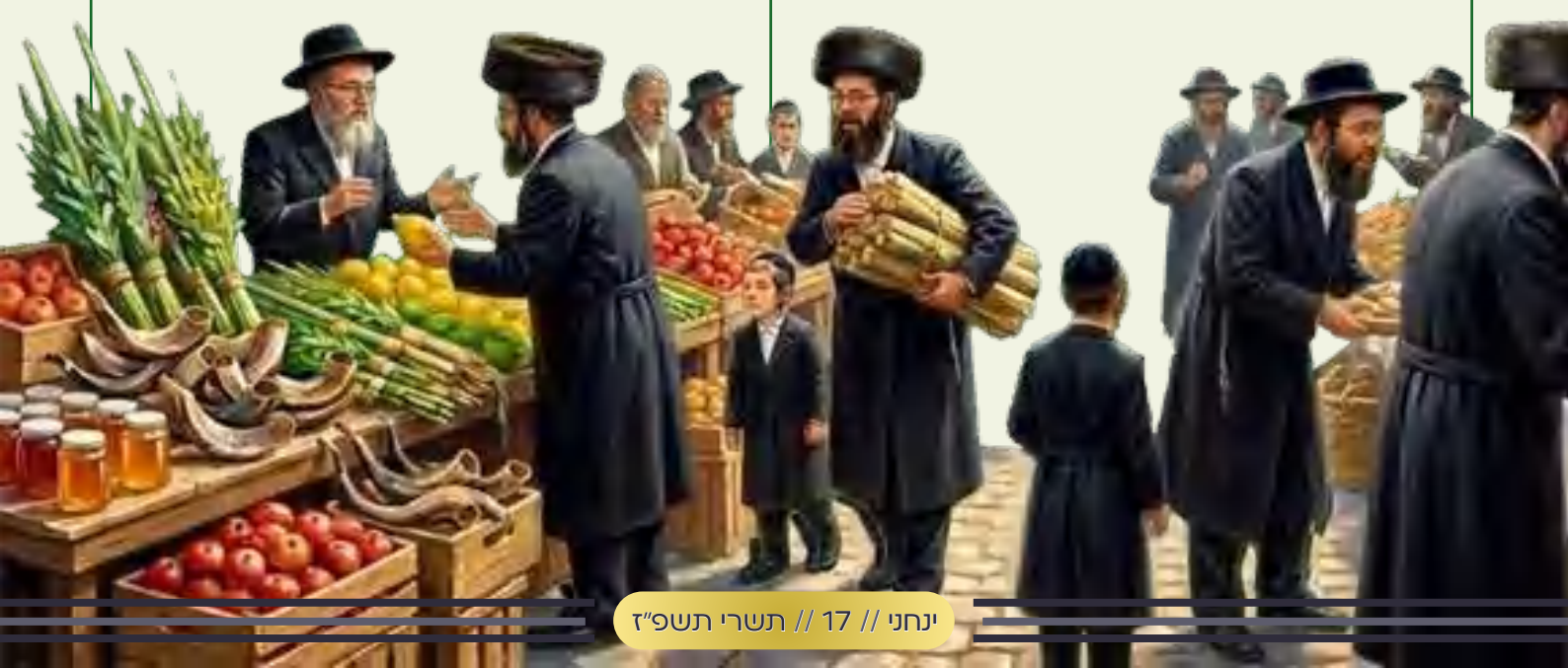
בשגרה למשל, אני יודע בדיוק מה שיקרה בדקה הבאה, מי נגד מי, למי יש יארכייט.

ולפתע אני נופל לתקיעות שופר של בעל תוקע שהשברים שלו נדמים לקול צווחה שאינה נפלטת החוצה...

אני לא צוחק חלילה. אחרי הכול, אני כבר לא ילד בן 8. אבל, בכל זאת זה עדיין מציק.

המעניין הוא, שהחברים שאני מכיר, כולם מאושרים מחג הסוכות. מהישיבה יחד תחת כנפי הסכך, מהשירה ההמונית, אני אף נהנה להתחזן איתם יחד.

אבל אז מגיעים הרגעים המעצבנים יותר: כשמבקשים ממך להוציא את השולחן, להכניס מזרון... ואם בדיוק

הרבונזו של עולם רוצה בשבילך את הקשר ואת החיבור אליו. הוא אומר לך: אזורי הנוחות שלך נזחים למדי? זה לא בריא!

ירד גשם? משהו לא מתוכנן? לא משנה.

תחושות נוקפות אלו, נשפכו כשפגשתי מולי את אותו מכר קרוב, שאני נוהג ללמוד ולדון איתו ב'דרך'.

והלה שואל אותי:

"אשר, ידידי! לאיזו שגרה בדיוק? לאיזו תקופה בדיוק?

"לימים שבחור, בן ישיבה, צועד לאיטו על מדרגות היציאה מהבית כשאינו יודע האם ישוב לכאן או שמא ימצא עצמו בשיאה של הפגנה, כשעשרות ורבות מקיפים אותו מכל עבר, מנסים לחלצו מציפורני המשטרה הצבאית?

לאיזו שגרה בדיוק אתה כוסף? לשגרה עמוסה ופקוקה? לעוד יום של טלטול בדרכים? לעוד הפגנה חוסמת כבישים וצירים מרכזיים בארץ?

"רק שאבין, אשר: אתה בעצם אומר שאתה מתגעגע לאותם לילות מפחידים. לאותם אזעקות שורקות, מקפיצות אותך ואת כל בי הבית.

"לאותם התרעות מרתיעות? לאותם הודעות מאיימות? לאותם חדשות מצערות? לאותם עדכוני אסונות, חלילה!?

"ללילות שאתה פתוח לשמוע ולקלוט על התקפות מאיראן שתלויות בהתקפים של החלטה פיזית של ידיד שבליילה נהפך לשונא, ולמחרת שוב לידיד - מתחלפות לו החלטות במהירות שיא של ווינטלטור! אז

לאיזה יום בדיוק אתה מתגעגע, אה?

"ליום שבו אתה שומע על אברך בן 32 שנטה למות ושבועות שלא ידענו מה יהיה אתו, ורק אז נודע לנו שאכן לא קם בבוקרו של יום? לאיזה יום? ליום שבו אתה חושב שעשית את המקסימום לבורא עולם, נתת מכישורין הטובים למען יתגדל ויתקדש שם הגדול הנכבד והנורא - ואז אתה מקבל חשבונית מפולפלת של מס הכנסה שאתה לא ממש יודע איך להסתדר עם זה?

"לימים שהילדים נסעו לטיול ואתה דואג כל היום שרק לא יקרה לו אסון. ח-ל-י-ל-ה. אל תפתח פה.

"כן, לימים כאלו אתה מתגעגע? אז אתה עוד בוכה על השגרה שמתפנה לנו?!"

אבל אז אתה פונה אל הכתובת שברחוב דונולו, וכל כולך רק רוצה לשאול ולהשיח את הלב.

אתה שומע את הקול הלבבי שאומר לך:

"איזו מתנה מיוחדת קיבלת מבורא עולם!

תראה עד כמה הוא אוהב אותך, חושב ממך, ומרחם עליך: הוא שולח לך תזכורת מידי פעם שהוא פה איתך, שהוא זוכר אותך, רוצה בך, רוצה שיהיה לך את הטוב. לא סתם טוב. את הטוב האמיתי. את הטוב שאומר לך: 'פתחו לי שערי צדק אבוא בם אודה'."

מנגינות שונות של תפילות, נוסחאות נוספים וחדשים שאתה לא מורגל אליהם כל השנה

צריכים להיאחזו, אל מי לברוח, אל מי לפנות.

עשרה ימים לאחר מכן.

אתה עומד בתפילה, טלית צחורה מכסה את פניך, כולך שטף דמעות, עיני כולם מצפים ומייחלים אל אותה השעה: שעת הנעילה.

רגעי השיא הם ללא שום ספק ברגעי הנעילה. אז כולם יודעים לומר מתי זה הזמן המיוחד.

בעת נעילת שער, ברגע של מבוכה מי יודע מה ומי ייולד מחר - אז יוצאים איש איש מביתו החוצה, כשהכול מסביב כל כך משובש. אפילו סדרי התפילה נמשכים ומתארכים מעבר למצופה, אז מגיעים לשיא.

‘אַתָּה הָרָאָתָ לְדַעַת’.

שיא השיאים: ‘כי ה’ הוא האֱלֹקִים אֵין עוֹד מְלַבְדּוֹ’.

כן, השגרה עמוסה, השגרה מלחיצה, השגרה מרתיעה, השגרה מעצבנת, השגרה מייבשת, השגרה מייסרת, השגרה מכאיבה.

אך כל אלו לא יעמדו מולו.

כל אלו, הם לא יותר מאבני דרך ל:

אֵין עוֹד מְלַבְדּוֹ!

איך הרבי מדגיש שוב ושוב?

מה יהיה אם הכול ידפוק בחיים כשורה; הילדים לא יריבו ולא יקניטו, לא ידגדגו לך בעצבים, תתרגל לקבל רק דשי"ם נהדרים - ורק כאלו; החשבון בבנק יתפח ויצמח; תיק הבריאות שלך יהיה נקי יותר -

תגיד, האם תדע אל מי לדבר? את מי לשאול?

האם בכלל תזכור שיש כאן מישהו שדואג לך? מישהו שבלעדיו היית מוצא עצמך במקום שונה לגמרי!

הרבנונו של עולם רוצה בשבילך את הקשר ואת החיבור אליה.

הוא אומר לך: אזורי הנוחות שלך נוחים למדי? זה לא בריא!

איך תזכור ממני? איך תהיה מחובר אלי? איך תדע למי הממלכה?

האי וודאות שבה אתה שרוי, ההליכה אל העבר הבלתי נודע היא-היא הקשר שלך.

קשר שלא מתנתק מבורא עולם.

תזכור, דווקא עכשיו, בתחילת השנה - תזכור שהזעקה האמיתית של "המלך" מגיעה רק ממקום של בלבול יצורות, של קרקע בלתי בטוחה. רק אז אתה יודע במי

כשנים הטובות לברכה

בפרוס השנה החדשה הבעל"ט, גשים אנו בחרדת קודש ובהדרת כבוד בשם כלל אנשי שלומינו, לברך את אבינו רוענו עטרת ראשינו ותפארתנו, הוד כש"ת

נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בברכת כתיבה וחתימה טובה
לשנה טובה ומתוקה

מצלאין אנו בחיי דמרן מלכא, אורך ימים ושנות חיים יוסיפו לו מן השמים, בבריות גופא ונהורא מעליא, ונזכה עוד רבות בשנים להסתופף בצילו, ולהתחמם לאורו הבהיר, עדי יוליכנו לקראת משיח צדקנו במהרה בימינו אמן.

ולקהל אנשי שלומנו די בכל אתר

ויה"ר שתהא השנה הזאת הבעל"ט שנת רחמים ורצון, שנת גאולה וישועה, שנת הרמת קרן התורה והחסידות, ויזכו לראות בנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות ולרוות מהם רב תענוג ונחת דקדושה, מתוך אושר ועושר והרחבת הדעת, בשמחה ובטוב לבב,

המברכים בכל לב

בברכת כתיבה וחתימה טובה

מאריך 'משנת רביע'